

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 6312/15
14.07.2017. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Вере Тешић, председника већа, судије Горана Савића и судије Снежане Новчић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „CRISTAL GROUP“, llc 2120, Carey avenue ste 300, Chayenne, WZ 82001 USA, против тужених 1. „DELBIN INVESTMENT MD“ ДОО Београд, ул. Солунска бр. 24 и 2. „МАНС ПРОДУКТ“ ДОО Београд, ул. Ресавска бр. 72, које заступа Владимир Хаџи Макунчевић, адвокат из ....., ул. .... бр. ...., ради поништаја уписа и ради утврђења, вредност предмета спора 230.000.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Привредног суда у Београду 14 П 5058/14 од 05.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Београду 14 П 5058/14 од 05.06.2015. године у ставу I изреке.

II УКИДА СЕ решење Привредног суда у Београду 14 П 5058/14 од 05.06.2015. године, у ставу II изреке, и у том делу предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Привредни суд у Београду је у I ставу изреке побијаног решења одбацио тужбу тужиоца којом је он тражио да се утврди да је ништава и без правне важности и регистрација података извршена у АПР, Регистар привредних субјеката, решење Агенције за привредне регистре БД 123441/2011 од 03.10.2011. године, којим је као оснивач друготуженог, уписом промене оснивача на основу уговора о иступању и приступању оснивача који је оверен пред Првим основним судом у Београду 27.08.2008. године под Ов бр. 14477/2008, уписан првотужени, као и да се утврди према туженима да је тужилац оснивач друготуженог, те да се овласти тужилац на основу ове пресуде изврши упис промене оснивача друготуженог у Регистру привредних субјеката. У II ставу изреке суд је одбацио тужбу тужиоца којом је он тражио да се утврди да постоји право тужиоца на 100% основног капитала у друготуженом, у износу од 2.072,11 евра, што би тужени били дужни да признају и трпе, као и да се тужилац на основу пресуде може уписати као члан друготуженог, са уделом од 100% и уписаним и уплаћеним новчаним капиталом у износу од 2.072,11 евра, на дан 11.06.2004. године.

Против наведеног решења тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога. У жалби се наводи да је суд повредио одредбу чл. 294. ст. 2. Закона о парничном поступку, јер није дао могућност да се тужилац изјасни о разлозима за одбацивање тужбе. Погрешно је суд закључио да се у овој правној ствари примењује Закон о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре. Тужиочево право на удео у друготуженом се заснива на чињеници да је Уговор о иступању и приступању од 27.08.2008. године раскинут споразумно дана 10.12.2008. године. Због наведеног је, према наводима жалбе, пренос удела са тужиоца на првотуженог без основа и на томе тужилац заснива свој тужбени захтев за утврђење удела од 100% у друготуженом. Предложио је да другостепени суд укине побијано решење и да предмет врати првостепеном суду на поновно поступање или да га преиначи уз усвајање тужбених захтева.

Испитујући правилност првостепеног решења, применом чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца делимично основана.

Према стању у списима, предмет примарног тужбеног захтева је утврђење да је ништава и без правне важности регистрација података извршена у Регистру привредних субјеката Агенције за привредне регистре, на основу решења АПР БД 123441/2011 од 03.10.2011. године. Примарним тужбеним захтевом тражено је и да се према туженима утврди да је тужилац оснивач друготуженог, као последица ништаве регистрације података, и то уписа промене оснивача друготуженог. Предмет евентуалног тужбеног захтева је утврђење да постоји право тужиоца на 100% основног капитала у друготуженом, у износу од 2.072,11 евра.

Према образложењу побијаног решења, у овој правној ствари се примењује Закон о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре („Сл. гласник РС“ бр. 99/11 и 83/14), будући да је тај закон ступио на снагу дана 01.02.2012. године. Тужба у овој правној ствари поднета је дана 17.04.2012. године. Чланом 33. наведеног Закона, прописано је да лице које има правни интерес може тужбом захтевати утврђење да је регистрација оснивања привредног друштва ништава, из законом наведених разлога. Тужба се подиже у року од 30 дана од дана сазнања тужиоца за разлоге ништавости, а најкасније у року од годину дана од дана регистрације. Предмет примарног тужбеног захтева је утврђење ништавости регистрације података о промени оснивача, као и то да се према туженима утврди да је тужилац оснивач друготуженог. Према налажењу првостепеног суда, овакав захтев није могућ према члану 33. наведеног Закона, јер је допуштено утврђење ништавости само регистрације оснивања привредног друштва, а не и регистрације промене података, међу којима и података о промени оснивача. Тужилац, према налажењу првостепеног суда нема правни интерес за подношење ове тужбе, у смислу члана 194. Закона о парничном поступку, јер се према том члану тужба за утврђење ради утврђење постојања или непостојања чињенице може поднети само ако је то предвиђено законом или другим прописом. Таква могућност је постојала према раније важећем Закону о регистрацији привредних субјеката („Службени гласник РС“, бр. 55/04, 61/05) у члану 69, али не постоји по важећем Закону о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре. То води закључку да тужба у делу примарног тужбеног захтева треба да се одбаци, услед недостатка правног интереса. Исту одлуку суд је донео и о евентуалном тужбеном захтеву, којим је тражено да се утврди да постоји право тужиоца на 100% основног капитала и друготуженом. Према налажењу првостепеног суда, евентуални тужбени захтев је у својој суштини истог циља као и примарни тужбени захтев, а то је да се регулише тужиочево спорно статусно питање. Због тога и овај тужбени захтев је недозвољен, па га је суд одбацио

применом одредбе чл. 194. ст. 4. Закона о парничном поступку и чл. 33. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре.

По налажењу другостепеног суда, одлука првостепеног суда о примарном тужбеном захтеву је правилна, док одлука о евентуалном тужбеном захтеву не садржи јасне разлоге.

Правилно је првостепени суд закључио да примарни тужбени захтев треба да се одбаци, јер је тужилац тражио да се утврди чињеница (да је ништава и без правне важности регистрација података извршена у Регистру привредних субјеката), иако закон који уређује регистрацију привредних субјеката не допушта такву могућност. Тужилац примарним тужбеним захтевом тражи да се утврди ништавост регистрације података која је спроведена решењем АПР-а БД 123441/2011 од 03.10.2011. године. Податак који је тим решењем уписан је промена оснивача друготуженог „МАНС ПРОДУКТ“ ДОО Београд, на основу уговора о иступању и приступању оснивача који је оверен пред Првим основним судом у Београду дана 27.08.2008. године, под Ов бр. 14477/2008. Спорним уписом као 100% члан друготуженог уписан је првотужени „ДЕЛБИН ИНВЕСТМЕНТ МД“ ДОО Београд. Спорни упис се заиста догодио у време важења ранијег Закона о регистрацији привредних субјеката, који је важио од 31.12.2004. године до 01.02.2012. године. Према том закону, у члану 69, била је прописана могућност утврђења ништавости регистрације свих података о привредном субјекту, укључујући регистрацију његовог оснивања. Дакле, ранији закон је давао ширу могућност утврђивања ништавости регистрације, јер је, поред регистрације оснивања, било дозвољено и тражити утврђење ништавости регистрације и других промена у привредном субјекту. Међутим, правилно је првостепени суд закључио да се у овој правној ствари примењује сада важећи Закон о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре. Тужба у овој правној ствари поднета је 17.04.2012. године, за време важења садашњег закона, који важи почев од 01.02.2012. године. Поред тога, тужилац се обратио суду након што је закључком Агенције за привредне регистре БД 123441-2/2011 од 22.03.2012. године, одбачен предлог за понављање поступка, окончаног решењем БД 123441/2011 од 03.10.2011. године, јер је изјављен од тужиоца, као неовлашћеног лица. Тужилац се, потом користи роком од 30 дана од дана сазнања за овај закључак, који је, према стању у списима, примио дана 06.04.2012. године, па подноси тужбу суду 17.04.2012. године, ради утврђења ништавости регистрације од 03.10.2011. године. С обзиром на те околности, закључак овог суда је да се чињенично стање у вези регистрације промене података код друготуженог, које је предмет овог спора, налази у домену временског важења садашњег Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре, иако сам спорни упис датира из 2011. године, када је важио претходни закон. Ово стога што се тужилац обратио суду са захтевом за утврђење ништавости регистрације од 03.10.2011. године тек када је коначним закључком АПР-а од 22.03.2012. године, одбачен његов захтев за понављање поступка који је био резултирао решењем од 03.10.2011. године о промени података код друготуженог, чија се ништавост тражи. Услед свега тога, правилна је побијана одлука у првом ставу изреке, којом је суд на основу одредаба чл. 194. ст. 3. Закона о парничном поступку (очигледном омашком стоји став 4.) и члана 33. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре, закључио да је примарни тужбени захтев недозвољен.

Због тога је Привредни апелациони суд применом одредбе чл. 401. тач. 2. Закона о парничном поступку, у првом ставу изреке овог решења потврдио побијано решење у првом ставу његове изреке.

Међутим, основано се у жалби истиче да суд није дао јасне разлоге о својој одлуци да одбаци тужбу и у делу евентуалног тужбеног захтева. Побијано решење је у

том делу захваћено битном повредом поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. У решењу недостају разлози о одбацивању тужбе у делу у којем је тужилац тражио да се утврди постојање његовог права, што је предмет евентуалног тужбеног захтева.

Наиме, чланом 194. ст. 1. Закона о парничном поступку, тужилац може у тужби да тражи да суд само утврди постојање, односно непостојање неког права или правног односа, повреду права личности или истинитост, односно неистинитост неке исправа. Ставом 2. истог члана прописано је да таква тужба може да се поднесе ако тужилац има правни интерес за њено подношење. С обзиром на садржину евентуалног тужбеног захтева, а према налажењу овог суда, првостепени суд није дао разлоге о томе има ли тужилац правни интерес да тражи утврђење права на 100% основног капитала у друготуженом. Тужилац је свој захтев засновао на чињеничним тврдњама да је најпре Уговором од 27.08.2008. године на првотуженог пренео удео од 100% у друготуженом, а затим је тај уговор дана 10.12.2008. године споразумно раскинут. Питање права тужиоца на удео у друготуженом одвојено је од питања ништавости регистрације промене података која је спроведена на основу Уговора од 27.08.2008. године (који је доцније раскинут 10.12.2008. године). Суд је овлашћен да испита каква су дејства закљученог Уговора од 27.08.2008. године, као и како на права тужиоца утиче раскид тог уговора од 10.12.2008. године. Суд је пропустио да о овим питањима да јасне разлоге, задржавајући се на констатацији да је евентуални тужбени захтев у суштини исти као и примарни тужбени захтев. Основано се у жалби истиче да Уговор о иступању и приступању од 27.08.2008. године као и раскид тог уговора, поред статусних, производе и облигационо правне последице. Спорни Уговор о иступању и приступању оснивача од 27.08.2008. године, према својој суштини је уговор о бесплатном преносу удела са тужиоца на првотуженог. Стога, иако превасходно има значај за статусна питања чланова друштва (тужиоца и првотуженог) као и самог друштва чији су они чланови (друготуженог), овај уговор се одржава и на имовинско стање уговарача.

У поновном поступку, првостепени суд ће поступити по примедбама из ове одлуке, па ће на јасан и несумњив начин утврдити одлучне чињенице битне за доношење одлуке на које му је овим решењем указано. Правилном применом материјалног права, а сагласно доказним предлозима странака и правилима о терету доказивања, суд ће утврдити постоји ли право које тужилац тражи евентуалним тужбеним захтевом.

Услед свега тога, првостепено решење је морало да буде укинута у ставу два његове изреке, па је применом одредбе чл. 401. тач. 3. Закона о парничном поступку, донета одлука као у ставу два изреке овог решења.

ГС/МТ/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Вера Тешић, с.р.

За тачност отправка